

[Gunnar Fog-Petersen.]

var ensidigt i sin Hensigt, og at det vilde gøre Uret mod handlende og Haandværkere. Det ærede Medlem talte om Lovforslaget og dets Virkninger, som om der her i Danmark ikke i Øjeblikket eksisterede noget, der hed Landbrugskrise, som om det overhovedet ikke var gaaet op for det konservative Folkeparti, at Danmarks Landbrug er inde i en Krise for Tiden, som om det var saadan en Slags tilfældig Begunstigelse, man fra disse Partiers Side ønskede at yde vrangvillige Debitorer i en Tid, da de ikke havde Lyst til at inklade sig paa at opfylde deres Forpligtelser overfor handlende og Haandværkere. Det kom øjensynlig ikke det konservative Folkeparti den allermindste Smule ved, thi det ærede Medlem føjede til, at det konservative Folkeparti havde andre Forslag, havde en anden Maade, hvorpaa det vilde hjælpe Landbruget i den lette Krise-Brise, der i Øjeblikket gik hen over Landet.

Jeg har set, at det konservative Folkeparti har stillet Forslag om at hæve Priserne paa det indenlandske Marked. Derudover har jeg ikke fra dette Partis Side set noget Forslag, som overhovedet er værd at nævne i Forbindelse med Landbrugskrisens Virkninger. Men der er dog ikke noget Menneske, der kender til Landbrugskrisen, som vil paastaa, at man kan hæve Priserne paa det hjemlige Marked, saaledes at det betyder noget væsentligt i denne Forbindelse. Altsaa, denne Side af Sagen kan man se bort fra. Men jeg vil sige til det ærede Medlem og til det konservative Folkeparti i Anledning af den Agitation, som de udfolder, at fra vort Partis Side er der ingen Tendens, ingen Tilbøjelighed til at ville stille handlende og Haandværkere til en Side i denne Sag og stille dem værre end andre, ingen Tilbøjelighed til at ville give en Landbrugsbeskyttelse paa andres Bekostning — absolut ikke. Naar det ærede Medlem vil skyde os det i Skoene, maa vi vise det tilbage, og saa maa vi hævde, at dette Lovforslag kun har til Hensigt at virke, hvor handlende og Haandværkere, hvis der ikke blev grebet ind, havde en saa alt overvejende Sandsynlighed for at tabe alt, hvad de har til gode. Hensigten er, at Loven i lige saa høj Grad og maaske i højere Grad — jeg skal ikke inklade mig

paa at afveje, til hvilken Side Loddet vil falde, for det kan ingen sige med afgørende Sikkerhed, saaledes som Forholdene er — skulde være en Beskyttelseslov for dem som for de Landmænd, der er blevet ude af Stand til at forrente og betale det, der her er Tale om.

Jeg skal ikke i mindste Maade inklade mig paa at fordele Skylden, for her er slet ikke Tale om Skyld, hverken til den ene eller den anden Side, i al Almindelighed. Det kan være, at der er det i de enkelte Tilfælde baade paa den ene og den anden Side, men det har ingen som helst Interesse i denne Forbindelse. Thi hvad det her drejer sig om, er en almen Krise, der ligesom Regn og Solskin falder paa retfærdige og uretfærdige i Flæng, rammer alle haardt, og som det er Lovgivningsmagtens Pligt at bøde paa saa godt, det kan gøres. Og jeg vil gerne sige, saa det ogsaa høres af handlende og Haandværkere, at det radikale Venstre ikke har nogen som helst Hensigt i Retning af at stille dem ugunstigt eller gøre dem Uret. Jeg tror heller ikke, at der hos de tænkende iblandt dem vil kunne høstes Frugt af det konservative Folkeparti paa den Agitation, man her søger at sætte ind. Derfor indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om, at den gradvise Forpligtelse igen straks skal indtræde, hvis Priserne skulde stige — et meget væsentligt og afgørende Punkt i denne Lovgivning. Hvis det almindelige Kriseforlig skulde faa en Forbedring af Landbrugs-Konjunkturerne til Følge, saa rummer Lovforslaget tillige en Beskyttelse mod, at enkelte skulde se deres Chance og gribe hurtigt til og da maaske ødelægge Chancen for andre Kreditorer. Det er et Moratorium, det er en Udskydelse, der finder Sted, og ethvert Erhverv kan komme i den Situation at maatte anmode om noget saadant; man ser ogsaa, at baade fra handlende, Haandværk og Industri saavel som Landbruget stilles der nu, da Krisen er blevet almindelig, i vid Udstrækning Krav til Lovgivningsmagten, og jeg ser ikke rettere end, at det er vor Pligt som Repræsentanter for Befolkningen at imødekomme disse Krav i det Omfang, hvori det overhovedet er muligt.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker de tre Ordførere, som gav Tilslut-